

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

PREBUDENIE PLOCHONOŽCA

stanožka

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

PREBUDENIE PLOCHONOŽCA

4

Ilustroval Pascal Nöldner
Preložila Denisa Stareková

štonožka

Venujem Marlene a Bele, Happyho najlepším priateľkám.

Emily Skye

Die geheime Drachenschule – Das Erwachen der Blattfänger (vol. 4)

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Germany

Translation © 2025 by Denisa Stareková

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe
či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním,
nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Die geheime Drachenschule – Das Erwachen
der Blattfänger (vol. 4)*

(Bastei Lübbe AG, Köln 2020) preložila Denisa Stareková.

Redigovala Katarína Šoganová.

Korigovala Magdaléna Rusiňáková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2025 ako svoju 2 485. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0158-9

„Boli asi štyri hodiny ráno,“ povedal by neskôr pri rozprávaní svojho príbehu. Nebol veľmi dobrý rozprávač. Bol dobrý baník. Po odchode do dôchodku si kúpil udicu, hoci ho rybárčenie až tak nebavilo, dokonca ani ryby mu veľmi nechutili. No páčilo sa mu to, čo s rybárčením súviselo. Bol v prírode. Užíval si ticho a samotu. Nikto ho nerušil, nikto sa nestážoval, keď si kde-tu zapálil fajku.

Po večeroch, keď zjedol oba krajce chleba s maslom, ktoré mu pripravila manželka, väčšinou ešte dlho hľadel na priehradu. Prv než slnko zapadlo, zložil rozkladaciu stoličku a vybral sa do malého stanu, ktorý si postavil na brehu priehrady. V diaľke počul hučanie vodopádu, ktorý rozrážal hladinu na druhom brehu. Bol to upokojujúci zvuk, ktorý ho uspával rýchlejšie ako manželkino chrápanie.

V tú noc, keď sa mu prihodila najneuveriteľnejšia vec v živote, sa zobudil asi o štvrtej ráno. Spánok mu narušil nevysvetliteľný nepokoj. S povzdychom sa vyhrabal zo spacieho vaku, obliekol si hrubý sveter z ovčej vlny a vyliezol zo stanu. Keď už bol hore, povedal si, že sa na stoličke pokochá pohľadom na priehradu. Mesačný svet sa tajuplne odrážal na uhl'ovočiernej hladine.

Keď so slabým úsmevom pozoroval mihavý jagot na vode, zrazu ustrnul. Zrkadlovo hladkú hladinu priehrady rozrazil akýsi hrot – sivý a zubatý ako vrchol hory. Hrot, ktorý bol čoraz väčší.

Žralok! preblesklo mužovi hlavou. No žraloky predsa nežijú v priehradách. Obývajú moria.

Muž sedel ako skamenený a sledoval, ako sa hrot zmenšuje a napokon mizne vo vode.

Chvíľu sa ani nepohol, akoby doňho udel blesk. Potom vyskočil, utekal do stanu a našiel mobil, ktorý mu nanútila manželka a deti. Trvali na tom, že si tú vec má brávať so sebou vždy, keď prenocuje pri priebrade, aby ho mohli dosiahnuť. Vnuk mu ukázal, ako sa ňou dajú robiť fotografie. Kto, dopekla, niečo také vôbec vymyslel? Fotografovať telefónom! Nikto predsa nevynašiel tenisovú raketu, na ktorej možno urobiť praženicu! Nemohol by ani spočítať, koľko fotiek ucha si spravil, keď sa pokúšal zavolať manželke.

Teraz malý aparát zvieral v rukách a bol pripravený odfotografovať to, čo sa vynorilo z priebrady, ak by sa to ukázalo znova. Dlho sa nič nestalo. Muž však bol trpezlivý.

Po nekonečnom čakaní hladinu opäť prešiel hrot. A potom ďalší, ďalší a ďalší. Narátal ich jedenásť. Vyzeralo to, akoby za sebou v dokonalej línii plávalo jedenásť žralokov.

Cvičené žraloky, prebehlo mu hlavou. Bolo to ešte menej pravdepodobné ako jediný žralok, ktorý sa zatúlal do priebrady so sladkou vodou.

Trasľavou rukou urobil niekoľko snímok, prv než hroty znovu zmizli pod hladinou.

Ak to nie sú hroty jedenástich žralokov, ale patria jedinému zvieraťu, určite je obrovské, *pomyslel si muž. Po prvý raz ho samota a ticho navôkol neupokojovali. Naopak, vzbudzovali v ňom hrôzu.*

Niekoľko týždňov po tom, čo rybár zazrel v priehrade niečo nevidané, sa monštrum so zubatým chrbtovým hrebeňom prebrodilo bahnistým dnom Arundelskej priehrady a vyliezlo na breh.

Keď na chvíľu zastalo na úzkom páse medzi priehradou a lesom, pomedzi šupiny, ktoré malo porastené riasami, mu stekali malé potôčiky vody. Bola hlboká noc. Monštrum počulo škrekot sovy a zachytilo zvieraťá, ktoré sa nehlučne pohybovali lesným porastom. Boli to lovci na stope koristi.

Vetrilo ďalej. Po chvíli spokojne zistilo, že najnebezpečnejší lovec dnes v noci nie je vonku. Široko-ďaleko necítilo nijakého človeka.

Dračica si ponášala jednu nohu po druhej, rozprestrela krídla, niekoľko ráz nimi zamávala vo vzduchu a potom si ich znova zložila na chrbte. Vzápätí sa pohla k lesu. Jej laby s prísavkami veľkými ako taniere sa

zabárali do bahnistého brehu. S čvachtavým zvukom ich vyťahovala a zanechávala za sebou odtlačky, ktoré vyzerali ako šľapaje obrovskej žaby.

Keď sa dostala k prvým stromom, ktoré chránili les ako nemí čierni strážcovia, začala si otierať parožie o kmene. Jej rohy boli také obrastené riasami, že vyzerali, akoby cez ne niekto prehodil roztrhanú zelenú plachtu. Keď odstránila najhrubší porast, strnulo kráčala pomedzi stromy do lesa. Telo mala ako z kameňa. Veď prednedávnom ním aj bola. Pomaly sa jej vracali spomienky. Objavovali sa ako kúsky vraku, ktoré sa vynárali z mútnej vody a potom sa zasa ponárali.

Začula tichý, jedovatý hlas zaklínačky, ktorá nebola jej jazdkyňou. Pred očami sa jej zjavil boj, ktorý zvädzala bok po boku so svojimi druhmi, ostatnými plochoňkami. Zazrela, ako plochoňka, na ktorom jazdila zaklínačka, zabil roh diabolského drviča. Spomenula si na rozlúčku s jazdcami a napokon na premenu na kameň.

Iba jej srdce neskamenelo. Ďalej bilo. Roky, desaťročia, možno aj stáročia. To netušila.

Dračica sa vnárala čoraz hlbšie do lesa. Podľa hladu, ktorý sa prejavil hlasným burácaním v jej žalúdku, sa zdalo, že bola skamenená naozaj stáročia.

Tráva a zlato, preletelo jej hlavou. *Chcem trávu a zlato*.

S trávou nebol problém, tá rástla všade medzi stromami. Prekvapujúco šikovne ju začala papuľou vytrhávať zo zeme. Zlato však bolo oveľa zriedkavejšie ako tráva. Pri prežúvaní zdvihla hlavu a pokúsila sa ho vyňuchať v nočnom vzduchu. Dost' ďaleko zachytila tenkú trblietavú stopu. Postavila sa na zadné laby. Jej obrovská hlava prevyšovala koruny stromov. Nasala vzduch. Otočila hlavu a hľadela ponad nočnú priehradu a západnú časť lesa. A tam, na kopci nad lesom, trónil akýsi hrad. Jaskyňa ľudskej svorky. To odtiaľ sa šírila tá príjemná vôňa zlata!

Keď znova dopadla na predné laby, stromy naokolo sa zatriasli. Bolo priveľmi nebezpečné zaletieť k hradu. Nevedela, či ľudia, ktorí v ňom žijú, sú drakom naklonení. Skôr nie. Netušila ani to, či okrem nej ešte vôbec žijú iné draky. Rozhodla sa, že nejaký čas ostane v lese, aby nazbierala silu.

Jej hlad po zlato musí počkať.

U tme čosi zabzučalo. Raz, dva razy, po chvíli aj tretí raz.

Henry mimovoľne vydal zvuk, ktorý pripomínal kvílenie zomierajúceho diviaka. Spolovice to znelo ako povzdych, spolovice ako zakrochkanie. Nahmatal svietiaci mobil na nočnom stolíku a unavene sa zahľadel na displej.

Arthur Kométam: Prosím, ozvite sa. Končím.

Mobil znova zabzučal a zjavila sa správa od Timothyho: *Šibe Ti? Je 5.45!!!*

Arthur Kométam: Roger. 100 % správne. 5.45. Končím.

Timothy: *Čo, dopekla, chceš???* A prestaň už s tým Rogerom a končím!

Arthur: *Roger!*

Timothy: *Zahluším Ťa! Len čo sa vrátíme na ostrov Sedem ohňov, poviem svojmu drakovi, aby Ťa ugriloval. A to pekne pomaly. Nariadim mu, aby začal Tvojimi prstami. Jedným po druhom. Aby si už nikdy viac nemohol písať správy!!!*

Napriek tomu, že bol Henry na smrť unavený, musel sa uškrnúť. Edward všetkým na začiatku prázdnin daroval smartfón.

„Nič to nie je,“ mávol rukou. „Tak aspoň môžeme ostať cez prázdniny v kontakte. Na núdzové prípady. Ak by sa niečo stalo.“

V nasledujúcich týždňoch, ktoré strávili so svojimi rodinami mimo ostrova, sa však nestalo nič pozoruhodné. Napriek tomu im Arthur písal denne, ak nie dokonca každú hodinu.

Henry sa jeho správam tešil. Hoci bolo príjemné tráviť čas doma s mamou, noví priatelia, draky a dokonca aj niekoľko učiteľov zo školy na ostrove Sedem ohňov mu chýbali.

Mobil opäť zabzučal. Timothyho vyhrážky Arthura zjavne neodradili.

Arthur Kométam: PAN!!! Máme problém.

Edward: Dobré ráno, chlapci. Ako vidím, v našej skupine to znova žije.

Timothy: Ach, aj pán už vstal? @Arthur: Čo to táraš o Violetinom drakovi? Práve Ti vliezol do postele? Tak Ti treba!

Arthur: 100 % nesprávne. PAN je pojem v rádiovkej komunikácii a znamená to, že sa vyskytol problém. Koniec.

Keď Henry ďalej hľadel na malý displej, úškrn mu zmizol z tváre. Arthur im do skupiny poslal obrázok. Internet u nich doma bol veľmi slabý, a tak trvalo, kým sa z farebnej šmuhy stala fotografia. Ani tá však nestála za veľa. Bola dosť podexponovaná a trochu rozmazaná, ale aj napriek tomu Henry hneď vedel, čo je na nej.

Timothy: Ach, do r...

Edward: Je to to, čo si myslím?

Arthur: Podľa mňa áno. Končím.

Henry: *Odkiaľ máš tú fotografiu?*

Chvíľu trvalo, kým Arthur poslal do skupiny ďalšiu správu.

Arthur: *Na sieti som narazil na stránku, na ktorej ľudia diskutujú o rôznych sprisahaneckých teóriách, o mimozemšťanoch, pristátí na Mesiaci či o monštroch. Až 99 % percent z toho, čo sa tam dostane, sú hlúposti, no natrafil som tam na túto správu. Fotografiu poslal nejaký chlapec zo Sussexu. Napísal k nej, že ju urobil jeho starý otec pri jednom zo svojich rybárskych výletov k Arundelskej priehrade. Končím.*

Timothy: *To je zlé.*

Edward: *Musíme informovať majstrov.*

Henry: *Bratranec Charles sa u nás zastaví na raňajky. Ukážem mu to. Bude vedieť, čo treba urobiť.*

Ešte chvíľu diskutovali o tom, či je fotografia pravá alebo či si niekto z ľudí iba vystrelil. Ako pri obrázkoch lochnesskej príšery, z ktorých sa vyklúli podvrhy.

Napokon sa zhodli na tom, že to nemôže byť náhoda. Na fotografii bol takmer isto drak. Plochonožec.

Henry si spomenul, ako dopadol na dno Arundelskej priehrady a skoro sa utopil. Krátko predtým, než stratil vedomie, narazil na niečo, čo mu pripadalo ako skamenený konár. No pravdepodobne to nebol iba konár. Bol to roh z parožia plochonožca. Posledné, čo uvidel, bola akási štrbina, ktorá sa zrazu zjavila. Zazrel trblietavý zlatý kruh, ktorý úzky kosák rozdeľoval na dve polovice. Bolo to otvárajúce sa oko prebudeného plochonožca!

Henry priateľom slúbil, že sa ozve, len čo sa porozpráva s bratrancom. Odhlásil sa zo skupiny a opäť klesol na vankúš. V hlave mu vírili myšlienky a stále sa vracali ku dňu pri Arundelskej priehrade. Počas prázdnin tú spomienku zatlačil do najzadnejšieho kúta pamäti. Teraz sa v plnej sile vrátila.

„Dobré ráno, mami,“ zahuhňal Henry ospalo, keď sa v to ráno bosý a v pyžame všuchtal do malej kuchyne.

Jeho mama, ktorá práve dala hriať vodu na čaj, sa k nemu otočila. V jej pohľade sa zračil údiv zmiešaný s hrdosťou. „Ako si len na ostrove Sedem ohňov vyrástol,“ vyhlásila. „Čoraz viac sa podobáš na otca.“

Henry sa posadil na rohovú lavicu a z košíka na stole si vzal šišku.

„Henry! Čoskoro príde na raňajky Charles.“

„Iba jednu,“ prosíkal. Mama vzdychla. Rýchlo si odtrhol kúsok sladkého pečiva, z ktorého sa ešte parilo, a naložil si naň trochu pomarančovej marmelády. „Výborné!“ povedal s plnými ústami.

Mama potriasla hlavou, sadla si k nemu a podala mu šálku čaju. „Leto ubehlo prirýchlo,“ pošťožovala sa. „Už len týždeň a znova mi odídeš.“

Henry sa vyhol jej pohľadu. Jemu leto pripadalo pridlhé. Čas s mamou si síce veľmi užíval, ale zároveň sa už nevedel dočkať, kedy znova uvidí ostrov Sedem ohňov. Občas sa mu podarilo nadviazať spojenie so svojím drakom Fénixom. Keďže však boli od seba ďaleko, trocha pripomínalo rádiový vysielateľ, ktorý prijíma iba slabý signál: okrem šušťania kde-tu zaznelo zopár zrozumiteľných viet a potom opäť ticho. No aj to im stačilo, aby jeden druhého ubezpečili, že sa im darí dobre.

„Henry!“ Strhol sa, keď mu mama chytila ruku.

„Prepáč, zamyslel som sa.“

Stisla mu ju. „Aj keď ti pobyt na ostrove zjavne prospieva, zdá sa, že sluch máš čoraz horší.“

Henry si zahanbene prešiel po strapatých vlasoch. Mama sa niekedy nebezpečne priblížila pravde. Kládol si otázku, ako by zareagovala, keby sa dozvedela, že naozaj prišiel o sluch v jednom uchu, keď sa zrútil z vodopádu vysokého tridsať metrov. Bol si viac-menej istý, že by mu zakázala vrátiť sa do Oblačného hradu.

A čo by urobila, keby jej porozprával o drakoch? Po prvý raz v živote mal pred ňou tajomstvá. Navyše niečo také obrovské ako draky veru nebolo ľahké zatajiť.

Mama mu znova stisla ruku. „Chod' sa dať do poriadku. Charles tu bude každú chvíľu a nechceš ho predsa privítať v pyžame.“

O čosi neskôr sedeli všetci traja pri stole a pochutnávali si na raňajkách. Charles pil rumančekový čaj presne ako pred rokom. Vtedy to Henrymu ešte pripadalo zvláštne. Teraz myslel na vrecia plné rumančeka v laboratóriu majsterky Leonelly.

Jeho chuť mu pravdepodobne pripomína pobyt na ostrove Sedem ohňov, pomyslel si. Vlasy mal ešte vlhké od sprchy a mama sa vyčítavo zahľadela na mokré miesta na jeho tričku, lebo sa znova poriadne neutrel.

„Rýchlo sa vysuší.“ Charles sa postavil na jeho stranu a cez okno ukázal na oblohu. „Najmä v tomto počasí.“

„Chlapi!“ vzdychla si Henryho mama a zagúľala očami.

Henry a Charles sa na seba sprisahanecky usmiali. Ešte pred rokom bol Charles záhadný cudzinec, ktorý za jediný deň obrátil život Henryho a jeho mamy naruby. Medzitým sa stal súčasťou ich malej rodiny. Počas Henryho neprítomnosti mamu pravidelne navštevoval. Ak už mal na ňu niekto dohliadať, nebolo vhodnejšej osoby, ako je niekdajší dračí jazdec!

„Nemôžem sa na to pozerat!“ zasmiala sa, keď si všimla Charlesov lačný pohľad, a podala mu misku s klobáskami a s fazuľou. „Vezmi si aj zvyšok!“

Charles očervenel, že ho prekukla, ale misku si vzal a vyprázdnil si ju na tanier.

„Ach, prepánajána!“ Henryho mama sa pozrela na kuchynské hodiny, ktoré viseli nad sporákom, a priložila si ruku k ústam. „O dvadsať minút sa mi začína šichta v nemocnici.“ Vyskočila zo stoličky. „Musím vyraziť! Vy dvaja sa určite máte o čom porozprávať. Preberiete pletky z ostrova Sedem ohňov a tak. Mne z nich aj tak nič neprezradíte.“

Charles sa ešte viac začervenal a Henry si odkašľal. Takmer súčasne odvetili: „Ostrov Sedem ohňov stráži svoje tajomstvá. Tak to bolo od začiatku a tak to musí ostať naveky.“

Mama na chvíľu ustrnula a potom sa rozosmiala. „Vy dvaja ste si takí podobní! Priam neuveriteľne.“ Vzala dlhý pestrý šál, ktorý ležal na rohovej lavici, a uviazala si ho okolo krku. „Tak sa majte. Henry, večera je v chladničke. Keď chceš byť užitočný, postaraj sa o bielizeň.“ Vtlačila mu bozk na líce a bez dlhého premýšľania pobozkala aj Charlesa. V nasledujúcej chvíli zmizla s vejúcim pestrým šálom za sebou.